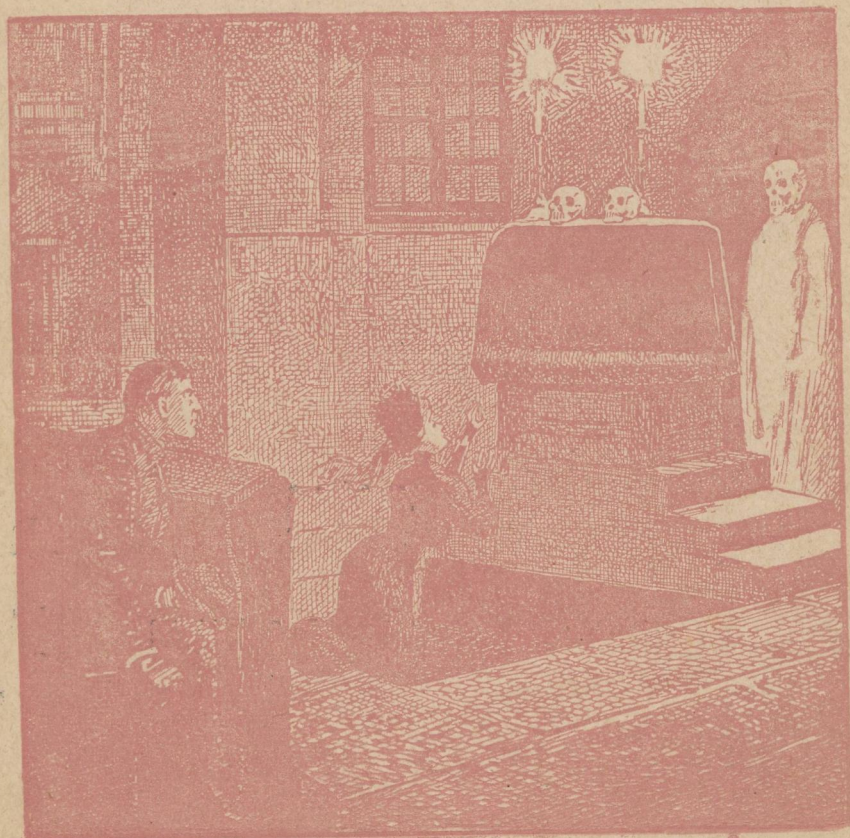

← E. Kaabel. →

Kuulsa salapolitseiniku
Sherlock Holmesi päewaraamat.

Werine altar.

Korraga silmas miss Leoni altari taga surnu näoga walget kogu, kes õudse healega rääkis: „Lase põlwili ja tee palwet!”

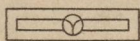
6 lugu.

← E. Kaabe... →

1 anne.

Kuulsa salapolitseiniku

Sherlock Holmesi päewaraamat.

Kuues lugu.

Werine altar

Ü. p. A. Lehtmann.

W. Sepp'a kirjastus, Tallinnas.

Trükitud A. Laurmann'i trükitojas, Tallinnas.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU

1-00-02218

1. peatükk.

Haruldane wõistlus.

Sherlock Holmes istus ajalehte käes hoides omas kontoris laua taga. Ta silmitses tähelepanelikult üht kuulutust; huulte ümber lehwis tal pilkaw naeratus. Teda huvitas nähtawasti see juurte pakju tähtedega trükitud kuulutus, mis peaaegu terve weerand ajalehe külge täitis; wiimaks wajutas ta kella nupu peale.

„Mida joowite, meister?“

„Tahtsin sinuga rääkida, Harry! Astu lähemale ja waata jeda enam kui isäralikku kuulutust. Aga siis ole nii hea, ja ätle oma otsekohene arwamine jelle kohta.“

Harry pani ukse enese järel kinni ja astus laua juurde. Ta wõttis ajalehe kätte ja luges pool waljult juurt, pakju musta randiga piiratud kuulutust:

„Tähelepanna! Salapolitsei kontor „Sigus!“ Tähelepanna! Minukene jelles asjas, täiesti praeguse aja kohane asi! Kurjategijate tagaajamine, era isikute kaitsmine, tumedate saladuste päewawalgele toomine, kõwal ujulikul põhjal. Teeraliste juurte tagajärgedega jenni ajani töötanud. Odawad hinnad, kõige kiirem asjatalitus.“

Adrejs: Markstreet 234, Wiendal korral.

A. Mat-Berri, direktor.

Harry laskis ajalehe maha langeda ja waatas arusaamataalt oma peremehe otja, siis hakkas ta heleda laginaga naerma ja wiskas põlgliku liigutusjega ajalehe põrandale.

— See on ju juurepäraline! — hüüdis ta — ma arwan, et meie jarnase hirmsa wõistleja ees warsti sõjariistad maha peame panema — arwatawasti joofsewad inimejed hulganu finna! Midagi jellesarnast ei ole ju ennem ialgi ol-

nud! „Kurjategijate tagaajamine kõwal ujulikul põhjal,“ sellega on kõik üteldud. Salapolitseinik, kes piibel käes kurjategijat taga ajab ja peaaesjalikult selle eest hoiab, et ükski juuksekarw selle peast ei lange. See on ju tore — mis? — niisugust tükki ei ole maailmas weel tõesti olnud!

Sherlock Holmes ei wõtnud oma abilise rõõmust oja.

„Wõib olla, et jell toredusel õige kurwad tagajärjed on,“ jõnas ta tõsi tooniga.

„Noh, jeda ma arwain, mister,“ wastas Harry, ikka weel naerdes. — „Ma arwan et see auuwäärne kontor mõne waga usu jetti asutatud on, kes pühalikult wärinaga tähele pani, et teijed salapolitseinikud wähest mitte liiga armuliselt wäeste kurjategijatega ümber ei käi; ja näete see usu jett tahab nüüd tagatijututele appi tulla; see on neid püha jalmidega, waimulikude raamatukestega, õrnusega ja maanitsustega trellide taha toimetada! See mister Mat-Barri on igal juhtumisel õige algupäraliste püha isakeste leerist ja minu arwates oleks õige huwitaw jelle ijandaga lähemalt tutwust teha!“

Sherlock Holmes nikutas peaga.

Selles on jull õigus, — tingimata teen ma kõige jelle looga tutwust, aga ma ei waata jelle kuulutuse peale koguni nalja seijukohalt. Nimelt see „kõwa usu põhi,“ — annab mulle põhjust arwata — see on ju wana tõde, et kõige juuremad kuritööd just pühaduse kätte all korda jaadetakse ja jelle pärast wõib kergesti arwata, et mõni trobitõud kurjategijaid on jarnase mõtte peale tulnud, et jelle abil omale jissjetuleku hallikaid muretjeda! Ma tahan jeda asja tõesti põhjani järele uurida. Kui sinu arwamine õige on, mis ka tõesti olla wõib, siis — Jumal nendega, lasse nad ajada oma kriminal-ujulist tegewust edasi, ma ei effita neid! Kui aga jessel pühahal jeltjil mõned muud eesmärgid on, siis — häda temale!“

Nüüd muutus ka Harry tõsiõks. Ta jai aru, et tema peremees oma kõnega talle uue täiesti ära teenitud õpetuse oli annud, jett täis salapolitseinik ei pea ilalgi nii kergemeelselt asja peale waatama, olgugi et asi õige wäike ja tähtsusetu on nagu ta jeda praegust teinud oli.

Selle filmapilgul teatati Sherlock Holmesele kellegi naesterahwa tulekut, kes temaga rääkida soowiwat. Tema nime kaardil jeijs; Wijs Leoni Frank.

„Frank . . . Frank . . . — „pomis salapolitseinik oma ette. — „Alha, see on ehk mr. Harald Franki tütar, kes ise umbes nädali eest jäljetalt ära kadus. Ma ootain juba am-

mugi, et jelles asjas minu poole pööratakse, aga asjata. Kuid see on ju inimestega alati nii: nad tulewad ainult wiimases hädas abi järele ehk jälle siis kui juba hilja on.

Noore peenesti riides olewa naisterahwa ilmutisel tõusis jalapolitseinik üles, et ejimeest wiisakalt terwitada ja istet pakkuda. Naisterahwas istus, tõstis näokatte ülesse, nii et ta ilujat kahwatanud nägu õrnalt järeawate finiste filmadega näha wõis.

"Wõib olla ehk olete jellest asjast juba kuulnud, mille pärast ma teie juurde tulen, küüsis ta meeldiwa häälega.

"See asi puutub teie isa jäljeta kadumisesse!" wastas Holmes. "Kui ma ei eksi, siis juhtus see lugu termelt kahetja päewa eest?"

"Täiesti õige!" wastas miis wäheise kohmetusega.

"Miks pärast ei tulnud teie ennem minu poole?"

"Just isa ära kadumise päewal ilmus minu juurde ühe teie jalapolitsei kontori direktor, kes mulle kinnitas jelle asja ajamist tema kätte ujaldata!"

"Kui tohin küsida, misjugune kontor see oli?" küüsis jalapolitseinik tähepanelikult."

"See oli kontor „Digus," ja herra kes minu juurde tuli oli kontori direktor Mat Barri!"

Jmestuse hüüid tuli Sherlock Holmeje juust kuuldawale.

"Ja teie ilmusite jellepärast minu juurde, et jelle kontori tegewusel jenni ajani mitte kõigewähematgi tagajärge ei ole?"

"Täiesti õigus, Sherlock Holmes! Mina olen kõigewähemalt jelles kindel, ehk mr. Mat Barri mulle küll igapäew tõendab, et ta juba kadunu jälgil on, ja ma pean, ehk ma küll weel tagajärgede warjugi näinud ei ole, ikka uufi ja juuri rahajummasid maksma! Pean ka tunnistama, et see asi mulle ühtepuhku ikka wastumeelsemaiks nuutub. Ma ei ujalda enam mr. Mat Barrid!"

"Teie ei oleks pidanud tema ettepanekut ülepea wastu wõtmagi, miis Frank!" tähendas jalapolitseinik tõsijelt. — "Ma arwan, et teie siiski hästi tegite, et nüüd minu poole pöörasite!"

"Digust ütelda, ma ei oleks pidanud jeda tegema!" wastas noor naisterahwas.

Ma pidin kõvasti mr. Mat-Barrile tõutama, et ma mingil juhtumisel mõne teise jalapolitsei kontori poole ei pööra. Iseäranis hoiatas ta mind teie eest!

Sherlock Holmes ajas kõrvad kikki ja kuulas juure huwitujega.

"Wõi nii — ta hoiatas teid minu eest? Misjugujael kujukul ta neid hoiatustegi tegi?"

"Ja rääkis, et teie kontor olla patude peja, et teie ainult selle poole püüate, et oma edasi jõudmistega hülgada. Ja et ma mingil juhtumisel teie abi peale lootma ei peaks. Ra nõudis ta tungivalt, et ma tema jekti kabeleis wanduma peaks, et teda mingil kombel ei peta,"

"See tähendab ta rääkis, et ta mingi jekti liige on?"

Ja teatas mulle, et ta kontor on nimelt selle jekta poolt ajutatud. Zumal olla juba tema läbi päris imejad teinud. Nad ei wõtta ühtegi asja ilma Zumala nimeta ette ja jellepärast olla väga joowitaw, et ka nende abitarwitajad jeltisise astukfiwad, kuigi ainult jenikauaks kui asja aetakse. Ja asjaurimine minna palju kiiremalt kui mõlemad asjasje puutuwa poolled ühijelt asja hea kordamineku eest palwetaksiwad. Siis wõttis ka see fanatiker minulst sõna, et ma määratud päewal tema kabele altari ees iseäralise palwega. Zumala poole pöörafjin, et see meile oma armulist toetust kingiks.

Sherlock Holmes raputas uskmataalt pead.

"See Mat-Barri näitab mulle õige imelik isand olewat. Wähemalt on tema kurjategijate tagaajamise wiis õige algupäraline, minu arwates ei ole see abinõuu aga jenniajani mingijuguseid tagajärgeid toonud!

"D, ta jutustas mulle paljudest asjadest, mis kontor „Digus'e" poolst juurte ja hääde tagajärgedega on toime-tatud."

"Ma mõistan väga hästi neid eesmärkijid milledega ta jellejuures rehtendas!" tähendas Sherlock Holmes. "Tähendab, teie mijs Frank, tulite jellepärast minu juurde, et jeda asja minu kätte anda, ja minulst isa kadumise kohta jeletust jaada.

"Üsna õige!" kinnitas mijs.

"Sarnasel juhtumisel palun ma teid minu wastu täiesti awalik olla ja mitte kõigewähemadgi asja minu eest warjata. Olete teie walmis minu palwet täitma?"

"Muidugi!" oli südamlane wastus. Teile räägin ma heameelega kõik. -- Teie wastu tundsin ma kohe täielist usaldust. Kõijige ainult, herra Holmes!

"Kui wana oli mr. Frank Harald?"

"62 aastat."

"Kui juur oli tema warandus ja milles see seisab?"

"Miis Leoni mõtles wähe aega — siis ütles ta mitte just liiga kindla tooniga.

"Seda wõib igal juhtumisel kolme miljoni dollari peale arvata."

"Wahest ehk teate teie kas mr. Frank testamenti on teinud; kui ja — milles ta siis seisab?"

"Kuidas muidu — testament on tehtud ja ma tean tema siju."

"Ja teie olete muidugi kõik waranduse pärija?"

"Miis Leoni raputas peaga.

"Minule ei ole temas ühtegi dollarit määratud ja ainukeks pärijaks on minu onupoeg Charles Talbot!

"Aga see on arusaammata!" hüüdis Holmes. — "Teie olete Franki ainuke tütar ja ei saa ühtegi dollarit!"

"Nii see on!" kinnitas miis. "Ma seletan ka kohe lähemalt, milles asi seisab. Minu isa nõuab et ma tema wenna-pojale Charles Talbot'ile mehele lähaksin ja ma olengi temaga juba kihlatud! ja sellepärast jätab ta kõik oma waranduse temale, aga ainult nende tingimistega: kui Talbot oma sõna murrab wõi ära jureb, siis pärin mina kõik selle waranduse:

"Teie isa sunnib teid jelle testamenti läbi teie onupojale mehele minema?"

"Ei ei ole mingisugust sundimist! Koguni jelle vastu. Meie oleme täiesti jellega nõuus, meie armastame üksteist ja oleme õnnelikud et warsti abielusse astume!

"See muudab asja!" hüüdis jaan ma testamenti mõttest aru." — teatas jalapolitseinik — "Elab teie onupoeg siin, Londonis?"

"Ei, ta on ohwitser ja teenib nüüd Kanada piiri peale. Mull oli tema pärast inspektor Mal-Gordoiga äge sõnawahetus!"

Holmes naeratas wähe. Ta aimas juba milles asi seisab.

"Mõtlege ainult," rääkis miis edasi "ta julges mulle kahtlusest minu ouupoja vastu kõnelda!"

"Ta arwas et wiimasel teie isa ärakadumisega mingit ühendust on?"

"Nimelt jeda. ja ehk ma küll kõwasti jelle vastu protestisin wõttis ta siiski jelles sihis mõned otsimised ette, mille del aga muidugi mõista mingit järeldust ei olnud. Minu peigmes oli oma teenistuse kohal ameti asjade pärast kinni

peetud ja ei saanud wabaks, jellepärast sõidab ta ainult homme
jeia ja ka see ei ole veel kindel."

Mõni aeg walitjes waitus; jalapolitseinil mõtles kõige
üle mis ta kuulnud oli järele ja küsis korraga:

"Kõiki, mida teie minule jutustasite, rääkisite ka muidugiist
mr. Mat-Barri?"

"Ja!" wastas Leoni, "ja imelik asi, et jellel jala-
politseinikul minu perekonna wahekorraft juba enne tead-
misi oli."

"Tähendab, ta kogus juba waremalt teateid jelle kohta?"
ütles Holmes.

Ta sai ikka enam ja enam jelles selgusele, et see
jalapolitseinil nii ilmajülita ei olegi. Ta nüüd otsustas ta
jellega tingimata lähemat tutvust teha.

"Kas teab mr. Mat-Barri, millal teie onupoeg siia
sõidab?"

"Muidugiist, ma ütlesin temale, et minu onupoeg homme
päraflounat keskjaama jõuab."

"Ja mida wastas ta teile jelle peale?"

"Ta teatas, et ta jaamas ootab, et minu onupojaga
kokku jaada ja teda minu juurde tuua ja lissas weel juurde,
et ta temaga käsi käes mõtleb töötada!"

"Teie lähete muidugiist temale ka wastu?"

"Ma olin walmis jeda tegema, aga siin juhtus midagist
imelikku: Mr. Mat-Barri nõudis et ma just neil minutitel
mil onupoeg siia jõuab, tema jetti kabeleisje lähaks, seal pal-
wetaks ja jelle peale need kumbed täidaks, mida tema jettisje
astumise nõuab. Muidugi jääksin ma ainult niisaguaks jetti
liikmeks kui jeda asja järeluurimine tarwitab. Üks "waga
wend", nagu teda Mat-Barri nimetas, sõidab homme kell pool
kuus minu järele, et mind kabeleisje wiia!"

"Kas on teil wahest teie onupoja päewapilt kaapas?"

"Siin on; ma tahtsin jeda mr. Mat-Barri anda, jett
ta küsis jeda minu käest."

"Ma palun jeda minu juurde jätta Mr. Mat-Barri
wõite kui tahate teise anda!" ütles Holmes.

"Ei, ma ei tee jeda, mull ei ole mingit usaldust tema
wastu! Ma ei täida ka teist tema nõudmist — palwetamist
altari ees. Ma ei taha temaga ülepea enam mingid tege-
mist teha!"

Sherlock Holmes mõtles wahel, tõusis siis ülesse ja ütles
kindla häälega:

"Aga siisgi miis Frank "teie täitke kõik mida ta teilt nõudis, mull on kindlad põhjused arvata, et see algu-päraline nuuskur midagid alatud väljamõtelnud on ja teda peab töö pealt tabama. Peale selle olen ma peaaegu kindel, et selle läbi teada saan, kuhu teie isa kadus."

Miis Frank waatas jarnast juttu kuuldes imestanult tema otja ja ütles:

"Tõesti . . . ma imestan . . . siiski ma olen valmis kõiki teie nõudmisi täitma, herra Holmes palun mulle juhatusi anda.

"D, need on lihtsajad!" vastas kuulus jalapoletseiniik. "Kõige pealt andke Mat-Barriale palutud päewapilt. Teil on ju midugift teine weel?"

"Mull on neid weel mitu!"

"Sellepeale lähete teie wasturääkimata jaatjaga, kes homme teie järel tuleb, kabeleisje ja teete seal altari ees kõik mida teilt nõutakse. Teie ei pruugi midagid karta. Ma saan teie läheduses wiibima. Edasi palun ma teid soovituskirja teie onupojale minu kohta kirjutada, ilma jellela awaldab ta ehk umbusaldust minu ja minu abilise wastu. üga peaafti: teie peate ennast mr. Mat-Barri wastu nii ülewal pidama nagu ufaldaksite teda täiesti!"

"See jaab mulle raske olema, aga ma püüan jeda üles-annet täita!" ütles miis Leoni. "Minu enesele on tähtjas, et mr. Mat-Barri ärateeninud karistuse jaaks, kui tal tõesti mingid alatud plaanid oliwad.

Sherlock Holmes astus nagu kogemata afna juurde kardina warju seisma jäädes, nii et teda uulitsalt näha ei mõidud. Uuriwa läbitungiwa pilguga waatas ta uulitsal käijaid, kui ta wiimaks inimeste hulga seas lihte kõrge kaswuga üleni mustas riides olewat isandat märkas, kes teinpool uulitsal olewal kõnniteel edasi tagasi jalutas, ja wahetpidamata Holmefti maja poole waatas; siis pööras ta oma wõera poole ja ütles:

"Weel üks tähendus, miis Frank; mr. Mat-Barri jaab arwatawasti teiega minu kontoris käinije üle rääkima."

"Aga ta ei tea ju jellest midagid?" wastas miis Frank imestanult. "Ma ei rääkinud tale jellest jõnagi et ma teie juurde tulen."

"Ja siiski teab ta jellest!" oli Holmefti wastus. "Ta käsks kas mõnda tõist teie järele walwata wõi luurab ta ife.

Jstuge aйна juurde ja seiske kardina warjul nii, et teid uulit-
falt näha ei wõidak! "

Kui ta Holmeši joowi oli täitnud näitas wiimane talle
alla uulitsja peale.

"Kes on teie arwates jee mustas riides herra, kes nii
jüüta wäljanagemisega mööda kõnniteed jalutab?"

Miis Frank waatas filmapilguks jenna kuhu jalapolitsei-
nik käskinud ja pörkas tagasi.

"Minu Jumal, jee on mr. Mak-Barri! Teil on õi-
gus! Aga kust wõisite teie jeda teada jaada . . ."

"See ei olnud raske aimata!" oli wastus. "Pange weel
järgmist tähele, miis Frank. Kui mr. Mak-Barri teiega jellest
rääkima hakkab, siis ütelge temale rahulikult, et teie tõesti
minu juures olite. Edasi, ütelge temale, et mina asjaajamist
wastu ei wõtnud ja pealegi wäga waljult teiega ümber käisin,
kui teie mulle teatasite et asja teije jalapolitsei kontori kätte
andsite, aga ärge ütelge ainult misjuguje kontori poole teie
pöörasite! Tähendage išeäranis jelle peale, et ma pahane
olin ja teile oma abi uialgi anda ei lubanud ja joowitajin
jelle teije kontori äbiga leppida!"

Miis Leoni Frank lubas kuulsa jalapolitseinikule kõik
nõudmisjed täita. Holmes andis talle weel mõned juhata-
jed jelle üle kuidas ta ennast Mak-Barri wastu hoidma peab.
ja jaatis teda siis uskeni.

Waewal jõudis noor neiu Holmeši majast wälja as-
tuda kui ta kõwa hästi tuttawad häält kuulis.

"A, miis Frank! Hea et ma teiega kokku jain! Ma olen
täiesti arust ära ja ei tea mida ütelda!"

Reed jõnad oliwad mr. Mak-Barri üteldud, kes korraga
miis Leoni kõrwale ilmus, wastikute nagu kiskja linnu filma-
dega jelle otja waadates.

Miis Frank pööras tema poole ja küsis:

"Mis on juhtunud mr. Mak-Barri? Kes on teid nii wi-
hastanud?"

"Teie iše ju!" wastas Barri wihajelt "Ma palujin teid
wäga et teie teije jalapolitseiniku poole ei pööraks, aga teie
lähete korraga jelle Sherlock Holmeje juurde, kes nagu ma teid
hoiatajin täieline lollpea on ja püüab ainult oma abitarwita-
jate käest wõimalikult rohkem raha wälja pigistada. Ta mõis-
tab tõesti ainult omale reklamet teha ja wale teatetega omale
kuulust nime muretjeda! Ja teie lähete niijuguje inimese
juurde. Iseenesestgi mõista, et ma nüüd enam teie asjaga

mingit tegemist ei taha teha. Ta's juba see Holmes üksi aitab teid!"

Miis Leoni tegi häbeliku näo ja rääkis nagu oleks ta jüüalune:

"Teil on täiesti õigus mr. Mat-Barri Minu poolt oli see loetus selle inimese juurde minna. Mulle jai seal sarnane vastuvõtmise osaks, misjuguft ma haritud inimese poolt ei ootanud!"

Nüüd kuulab juba Mat-Barri õige tähelepanelikult „nähtavasti huvitas see teatus teda väga.

"Paha vastuvõtmise? Ma ei mõista teid! Mida ütles siis teile mister Holmes?"

"Ma olin kahjuks nii ettevaatamata ja ütlesin talle, et ma juba teise kontori poole olen pöörnud ja see ei meeldinud talle. Ta ütles, et kui ma lord juba kahelja päewa pärast isa ärakadumist tema poole pööran, siis tähendab see, et ma teda ei usalda, aga niisugustele inimestele ei anna ta oma abi! Ta ütles, et ma enese kontori poole tagasi pööraksin, aga ta ise ei liigutanud minu jäuks sõrmegi."

Ta saatja filmad lõiwad jarama. Waewalt juutis ta oma rõõmu tagasi suruda.

"Teie ütlesite temale minu kontori nime?"

"Ei, ta ei küsinudgi seda!"

Mat-Barri naeratas omale tajalesti habemesse, siis hakkas ta õige armsa ja jõbraliku häälega rääkima:

"Kui asjad niimoodi on, siis ei jäta ma teid mingil juhutamisel maha, mis Frank. Ma olen Zumal tänatud gentlemen, aga mitte niisugune wõrukael nagu see Holmes! Ma ei unusta iialgi ära, et mull naisterahwaga tegemist on, ja minu peale wõite teie täiesti loota!"

Miis Leoni sirutas temale läe ja rääkis jõbraliku tooniga, mille järetegemist keegi ei oleks märkanud, nii osawasti mängis ta oma oja.

Ma olen jüdamest rõõmus, mu Mat-Barri, selle üle, et teie nii hea inimine olete. Tänahest päewast usaldan ma ainult teid. Palun wabandage, et ma teie palwete peale waatamata selle Holmesi juurde läksin. Ma olen järelnõtle mata jammu astunud ja nüüd näen ma ise, misjugukses seisukorras, ma praegust olen, palju parem on niisuguse waga ja haritud inimese poole pöörata, nagu teie olete!"

Need sõnad rõõmustasiwad nähtavasti Mat-Barrid. Ta

naeratas omale habemesje ja küsis jalajat pilku noore neiu peale heites:

„Tähendab, teie olete valmis kõik tegema, mida ma teilt nõuan?“

„Hea meelega!“ vastas noor neiu.

„Sarnasel juhtumisel kordan ma teile oma soovijid uuesti! Homme pärast lõunat kell pool kuus võtate teie minu poolt saadetud inimese vastu, kes teid meie jekki kabelisje sõidutab. Kabeli altari eest toote teie palava palve ja jelle peale wannute waga wenna juures olemisel, et meie jektile nii kava truu olete, kuni asja uurimine kestab. Mina ise võtan kell kuus peajaamas teie onupoega wasta ja sõidan temaga ühes kabelisje; noor ohwitjer palwetab siis oma kord altari ees! Olete teie jellega nõuus?“

„Minu olen nõuus ja saan puhtast südamest Jumalat paluma, et teil rutem korda lähaks minu kadunud isa üles leida ja minu kaenlasje tuua!“

Mat-Barri oli nende sõnadega rahul ja nikutas rahuldawalt peaga kuni mijs rääkis; jellepeale andis ta temale kätt.

„Ja nüüd jällenagemiseni, mijs Frank. Kui midagi tähtjat juhtub, siis annan ma teile kirjalikult teada, palun teid ainult mitte unustada, et homme pool kuus peate valmis olema.“

Mijs Leoni kinnitas weel kord, et kõik jaab täidetud, Mat-Barri jättis temaga jumalaga ja läks Markstreeti poole oma kontorisje.

Kui ta elektri majina obil wiieendale korrale tõusis, nägi ta oma kontori ukse ees meest, kes ägedalt ukse pihta floppis. Wälimuse järele otjustades oli ta wana meremees. Tal olwad kõrged weefindlad jaapad jalas, peas lai jüdweskka, juus lühike piip, aga sõnnu sõnad, need nagu lendasiwad tema juust, jekt tema floppimise peale waatamata ei awatud uft. Kiirelt astus Mat-Barri tema juurde.

„Mida teil tarwis on?“

„On siin jalapolitsei kontor „Sigus“?“ küsis meremees.

„Ja, ta on siin. Teil teda ongi tarmis?“

„Mimelt. Võib olla, et tema direktor olete?“

„Ja, minu nimi on Mat-Barri ja ma olen jalapolitsei kontori „Siguse“ direktor.“

Ta awas ukse ja palus wõderast sisje astuda. Weikesesje lihtsalt ehitatud tupp astudes istus meremees ilma mingi

tseremoniata tooli peale. Mat-Barri wõttis tema wastu laua taha istet ja küsis:

„Milles asi on?“

„Kurad wõtaks!“ juunas meremees. „Ma tunnen usaldust teie kontori wastu, sest et ta nime „Sigus“ kannab. Olete walmis mind awitama?“

„Ma pean kõige ennem teadma, milles asi seisab!“ wastas Mat-Barri külmalt.

„Kõhe räägin teile terve loo ära!“ algas madrus. „Teate mul oli õde, imeilus neiu. Eila alles tulin ma West-Indiast tagasi ja siin ootas mind kole hoop. Ma sain teada, et minu õde, minu armas weikene Meri — on furnud! Ta on ära tapetud! Mõistate — ära tapetud ja politseil ei ole veel korda läinud mõrtsuka nimegi teada jaada. Ta teenis tuatidrukuna kaupmees Nortoni juures, kolmandas linnajäus ja leiti tapetult magamise tuast. Politsei lasi asja ära lämbuda ja neetud mõrtsukas ei jaa minu arwates iialgi üles leitud, aga ma wandusin tale kätte maksta ja otsin nüüd tublid jalapolitseinikku, kes mulle tapja kätte tooks!“

„Teie tahate juurt taju anda mõrtsuka ülesleidmise eest?“ küsis Mat-Barri.

„O, ei!“ wastas meremees. „Aga mull on weike korjandus ja ma ohwerdan heameelega“ faks-kuni komjada naela jelle kasuks, kes mõrtsuka üles leiab.

Mat-Barri huulte üle libises pilkaw naeratus.

„Mull on väga kahju, et ma teie asjaajamist oma peale wõtta ei wõi. Minu kontoril on liiga palju tööd, nii et ma iihetsgi minutiks iihtegi oma teenijatest töö juurest ära wõtta ei wõi et teie asja tema kätte anda; pöörake mõne teise kontori poole.

Meremees tõusis ülesse. Ta nägu oli wihast punane. Kõige jõuuga rusikaga wastu kirjutus lauda lüües karjus ta ähwardawa healega. A, — A, niimoodi tehakse teie pool?! Ja jeda nimetate teie õigusjeks? Teie tahate nähtawasti ainult raha jaada? Teie kurabile müüdnud hinged! Kui ma teile ütelnud oleks et ma kümmetuhat naela maksan siis oleksite teie nagu kaan minust kinni haaranud, aga nüüd naerata teie ainult! Noh, on aga ka kompani, nagu ma näen! Kurad wäänaks teie kõikide laelad!

Mat-Barri tõusis ka ülesse ja näitas wihaga meremehele ust.

„Wälja!“ mõirgas ta.

„Lähen, lähen!“ urijes meremees. „Aga ma tõendan teile — meie jaame veel kokku!“

Mat-Barri hakkas põlastawalt naerma, kuna meremees wälja astus, ust mürinaga oma järel finni wijates. Tubli madrus hakkas pikkamisi alla lastma, ikka veel oma ette pomisedes.

Uulitsjale jõudes hüüdis ta woorimehe ja käskis Sherlock Holmesi korterisje jõida. Seal astus meremehele, kes keegi mu ei olnud kui Holmes ise, Harry Taxon wastu ja waatas tale küsiwalt otja.

— „Mull oli õigus!“ ütles Holmes. „Kontor „Sigius“ ajab mingijuguseid teisi sihtijid taga, millel õige wähe kuritööde jälgitamisega tegemist on. Ma nägin jeda Mat-Barrid ja mull läks korda teada jaada, et see isand püüab ainult abitarwitajate käest juurt summa raha wälja nõõrida, ilma et ta mingid huuwitust kuritööde — jelle praeguse aja inimeesjoo paije kohta — tunneks. Peale jelle läks mull korda õige huuwitawaid tähelepanekuid jelle inimeje ijeloomu kohta teha ja ma arwan et meil õige pea tarwis tuleb „käewõrud“ temale kätte panna. Sinul, mu tubli Harry, seisab homme raske ülesanne ees. Sa pead homme mitme tunni jooksjul noore ohwitjeri ja mitme miljoni pärandaja, kellegi Charles Talboti oja mängima. Ma loodan ja täidad oma ülesande toredasti.

E. Kaabel. 67

2. peatükk.

Kole altar.

Punkt kell wiis järgmisel päewal kõlises miis Leon Franki korteri kell ja ust lahti tegewale teenrile tuli peenesti riides olew herra wastu ja ulatas oma nimetaardi. Ta jai kohe wastu wõetud ja all korral olewasje juurde wastuwõt- mife jaali wiidud, kus juba miis Leoni mustas riides reiju wastu walmis teda ootas.

"Ah, see olete teie, herra Holmes!" terwitas ta jalapoliitjeiniku. Mull läks jüda juba raskeks, jest tund millal ma kabelisje pean jõitma, läheneb. Ma kardan hirmjasti jeda jõitu ja kui ma mitte lubanud poleks ma ütleksin siis weel wiimajel minutil tõlda istumist tagasi."

"Urge kartke midagi miis Frank, wastas jalapolitjeinik. "Ma käin teie ja teie jaatja kannul ja ei laje teid filmist. Ma astun ka kabelisje — ja siis tahaksin ma näha kes teisje puu- tuda julgeb!"

Salapolitjeiniku sõnad rahustasiwad noor naesterahwast. Selle peale waatamata ei jaanud ta omast hirmust jüisgi täiesti lahti,

"Kui Mak-Barri jaadik siia jõuab siis laske teda efiteks siia tulla ja küsige kus jee kabele jefjab. Ma ei arwa et ta teile jeda täiesti seletab aga wõib olla ma jaan midagi tema wastujest wälja uurida, mis mind aitaks otje eed jinna peajeda."

Wiis Leoni lubas kõik teha.

Wähe aja pärast kõlises kell uuesti. Nuttu peitis Sher- lock Holmes ennast firmi taha ja mõne minuti pärast astus ammu ootatud wõeras tuppä. See oli lühikeje kas- wuga tüjeda kehahitujega ümmarguje paljaks aetud näuga ja kawala filmadega mees. Ta oli üleni mustas riides. Käes hoidis ta wäga laia äärtega kübarat. Sisje astudes kummar- das miis Leoni ees jügawalt ja jõnas.

"Terwitan teid Issanda nimel, kõrgesti sündinud madonna! Mina sõitsin siia et teid meie waga wennastuise peamehe käsil püha kabelisse wiia kus teie omas palwes Jumala poole pöörate! Aga ma pean kõige pealt teilt küsima, kas teie tõesti otjustajate kõigest südamest teil eelolewast asjast oja wõtta?"

— "Ma arwan ja!" wastas miis Frank pealt näha rahuliku tooniga kuna aga tal enesel jüda otjata ärritusest kõwasti tujukus.

"Niijugudel juhtumisel tulge minu järele. Ma wiin teid meie kabelisse!"

Miis Leoni astus peegli ette nagu tahaks ta kübarat kohendada ja küüsis täiesti hooletumalt;

"Aga kus jee kabel siis öieti seisab kuhu teie mind wiia tahate?"

"Ma ei wõi teile ennem tema seisukohta teatada, kuni teie weel meie sekki liikmeks ei ole astunud. Meil on palju kardelawaid waenlasi ja jellepärast peame meie alati wahi peal olema. Jumal ije ei taha, et meie kabeli seisukoha ja ladust inimestele teataksime kes meie sekki liikmed ei ole.

— Aga ega teie ju ei karda miis Leoni Frank.

Küsitaw raputas peaga ja katjus naeratada mis tal aga korda ei läinud.

"Ma ei karda," wastas ta, "mul on ainult kerge südame kloopimine, jee on aga arusaadaw!"

"See läheb warsti üle!" ütles jaadik rahustawa tooniga. "Ja siis asub teie südamesse rahu ja waitus!"

Sherlock Holmes, kes liikumata firmi taga istus mõistis tahtmatalt, et waga wenna wiimjed sõnad kahemõttelijelt kõlasiwad. Tal tõusis kange soov peidupaigast wälja hüpata ja jeda inimest wastutamijele wõtta.

"Lähme!" lausus wõeras. "Tulge minu järele! Mitte kõugel siit ootab meid tõld, mis meid kabelisse wiib.

Miis Leoni wislas weel ühe rutulise pilgu firmi peale, mille warjus jalapolitseinik oli; siis kogus ta oma jõuu kokku ja astus mister Mak-Barri jaadiku järele. Nad astujsiwad majast wälja ja waga wend pööras inimestest tühja linna jän poole, mis seal lähedal oli.

Sherlock Holmes libijes koe nende järele majast wälja. Nagu wari hiilas ta nende järele iga kord ennast seinanurka wõi wärawa warju ärapeites, kui miis Franki püha jaatja ümber pööras ja uuriwalt ringi waatas. Sellepärast pidi

Holmes kõik aeg ettemaatlik olema ja tal läks alati korda kunstniku osavusega selle inimese pilkude eest ennast ära peita, ilma et möödaminejate tähele panemist oma peale tõnnamud oleks.

Miis Franki jaatja teeras wiimaks tühjasje põikuulitjasje milles tõld seisis.

Leonile tuli hirm peale ja tahtmata pööras ta ümber. Tal ei läinud aga korda mingit märki Holmesi lähedusest näha — siin wõttis kole hirm ta südames maad. Waewalt juutis ta ennast tagasi pööramise eest hoida ja ainult juure waewaga sundis ta ennast edasi minema.

Alga mis siis, kui Holmes neid filmist kautas? Kui tal korda ei lähe neid uuesti leida? Omas juures hirmus nägi Leoni kõikjuguji koleduji.

Nad jõudsiwad juba tõlla, wana kulunud sõiduriista juurde, mis ennem kinniist kasti kui sõiduriista meelde tuletas.

„Kabelisje!“ ütles Leoni jaatja kutjarile, kes noort naesterahwast wiisakalt terwitas. Tõlla uks läks lahti. Leoni kahtles weel minuti ja heitis pilgu tagasi. Holmesi ei olnud kuski näha. „Waga wend“ wõttis Leoni käest kinni ja aitas teda tõlda astuda. Selle peale wõttis ta neiu wastu esimese istme peale aset.

Tõllas oli pime; Kramplikult wõttis Leoni weikeje, alati taskus olewa rewolwri hõbedast peast kinni.

Ta otjastas oma kaaslast iga wähemagi kahtlase liigutuse juures jurmata.

Hobused tõmbajiwad ja kiirelt weeres tõld mööda tühje uulitjaid edasi. Terawalt waatas noor neiu aknast wälja. Alga uulitjad, mida mööda nad sõitsiwad, oliwad talle täitsa wõerad. Leoni ei olnud iialgi ennem siin linna jäus käinud. Hirnu pärast kautas ta mõtlemise wõimu. Talle näitas nüüd selge olewat, et Holmes nende jäljed ära oli kautanud. Ta oleks pidanud teise tõlla wõtma ja nende järele sõitma, aga midagi selle jarnast ei olnud näha, ja Leoni luges ennast kadunuks. Hingamine muutus tal kiiremaks. Ärrituse mõjul ei saanud ta talinada, muidu oleks ta wiibimata tõlla ukse lahti teinud ja wälja hüpanud.

"Teie kardate, miis Frank? küsis ta jeltfiline korraga.

"Mul on paha tundmus? Meie jõidame mööda täiesti võõraid uulitjaid!" vastas ta, ilma et ta oma häält wäri-
mast feelata oleks juutnud.

"Meie jõidame kõige otsemat teed ja jõuame warsti oma reiju eesmärgile!" tähendas ta kaaslane. "Teil ei pruugi midagi karta. Kui teie meie altari ette põlwili lajete, tuleb teile kohe rahu tagasi."

Seeford tundis ka miis Leoni iheäralist kahemõttelist tähendust nendes sõnades. Uulitsja laterna walgul, mis filma pilguks ta saatja nägu walgustas, nägi miis Leoni et jelle nägu wõidurõõmu ja kurjust awaldas.

Uga imelik asi, ta hirm tõusis kõige kõrgema kraadini ja muutus nüüd täieliseks erapooletujeks, jellega ühes tuli tal ka kindel otjustamise wõim tagasi. Weel kõwemalt pigistas ta omas käes rewolwrit, iga ühte walnis lastma, kes temale waenulikkude mõtetega läheneda julgeks.

Miis Leoni oleks palju rahulikum olnud, kui ta teadnud oleks, et Sherlock Holmes terve jõidu aja tema läheduses wiibis.

Kui ta tõlda astus, seisis Sherlock Holmes lähema uulitsja nurga warjus.

Selljamaal minutil kui hobused liikuma haklasiwad, hüppas ta wälgu kiirujel tõlla juurde ja ajus jelle tagumise telje peale.

Miisjuures seijukorras jõitis ta terve tee ära. Ta wõis omale kergesti ette kujutada, misjuures hirmu waene miis Leoni pidi tundma. Heameelega oleks ta temale oma lähedusest mingit märki annud — aga see oli liiga kardetaw — jellega oleks ta kergesti wõimud miis Leoni saatja tähele panemist oma peale pöörata, kellel seeni ajani kutsumata külalise lähedal olemisest aimugi ei olnud.

Sherlock Holmes lootis miis Leoni julguje ja jõuu peale, et see oma oja kuni lõpuni hästi mängib. Salapolitseinikul oliwad kõik uulitsjad, mida mööda tõld jõitis, hästi tuntud. Ta märkas, et kutsjar esiteks nähtawasti ilma mingijuguse sihta edasi tagasi keerutas, kuni wiimaks pimedasse otsekõhe jadamasse wiiva põikulitsasse pööras, jeal juures jõidu kiirust märksalt wähendates. Holmes mõistis, et jõidu eesmärk enam kaugel ei ole ja jellepärast peitis ta jõiduriista pealt maha hüppates, end

lähema värava warju. Ja tõesti peetas kutsjar sealt mõni jamm eemal seiswa maja ees. Salapolitseinik kuulis kui kutsjar maha hüppas ja tõlla ukse awas. „Waga wend“ tuli wälja ja aitas ka mijs Franki tõllast wälja astuda.

„Meie jõudsjime pärale!“ ütles ta. „Urge kartke seda kohta! Ta ei ole ihearanis külge tõmbaw aga meie jelts on weel liiga waene ja jellepärast peame jenikaua jellega leppima, kuni meie omale ligemale jüdalinna toreda kiriku ehitada wõime!“

Mijs Leoni ei lausunud jellepeale sõnagi. Wärisedes waatas ta oma ümber; nägu oli tal jurnu kahwatu. Tema jaatja pööras kutsjari poole:

„Sõitke nüüd määratud kohale, et mr. Charles Tabloti ja mr. Mat-Barrit siia tuwa. Rutake — rong jõuab punkt kell kuus keskjaama ja arwatawasti ootawad need herrad teid juba seal.“

Kutsjar nikutas peaga. Sellepeale ronis ta puffi ja hobujed traawisjivad minema. Leoni wiiskas pilgu tumeda maja poole, mille ees nad praegu seisjivad ja küsis kartlikult:

„Kas see on siis meie sõidu eesmärk? Aga, minu Zumal, mis kabel see on? See on juba enam mõni kaubaladu wõi mingi jelle jarnast?“

„Teil on õigus mijs Frank! See on nimelt kaubaladu ja meie peame temast läbiminema, jest meie kabel on hoowi peal. Urge kartke midagi — teie olete siin täiesti hädaohuta! Dulge ainult minu järele!“

Ta wõttis mijs Leoni käest kinni ja wiis teda ukse juurde, mille peale ta kolm korda floppis.

„Kes on seal?“ küsis üks tajane hääl jeeft poolt.

„Üks püha jeltfi „Siguje“ wendadest!“

Wana aja jookjful mustaks luitunud üks läks lahti ja „waga wend“ astus siise, nõrgalt wastu panewat mijs Franki enesega kaaja tõmmates.

Ukse taga seisjis, jala laternat käes hoides keegi musta habemega mees, kes ukse koha nende järele kinni pani.

„On kabelis kõik walmis, Pedro?“ küsis Leoni jaatja taja.

„Muidugi! Duld on põlema jüüdatud ja kõik palweta= mije jaoks walmis seatud!“ wastas musta habemega mees, ihearalift pilku noore naesterahwa peale wijates.

"Jäe siia," mõne aja pärast tuleb jul mr Mac-Barrit ja veel ühte noort ohwitseri siisje lasta!"

"Hea küll! Ma ootan neid siin!"

Miis Franki saatja võttis ukse kõrval seisva laua pealt teise jala laterna ja palus neiu omale järgneda. Wiimane oli kanges ärrituses ja ei võtnud kätt taskust välja, jest et ta kindel oli, et sarnasesse seisukorda jattub, kus tal oma sõjariista tarvitada tuleb,

Walt olles läks ta oma saatja järele. Nad läkfiwad läbi kastide ja tiindridega kauba ladu ja jõudfiwad wiimaks kitjasje koridori.

Kiüüd kautas Leoni wiimase lootuse Sherlock Holmesi abi peale, Ja et ta ainult enese peale pidi lootma, siis luges ta ennaft juba kadunuks. Peale selle kõige, mis sündinud oli, ei kahelnud ta enam, et need inimejed midagi alatut plaanitfiwad.

Koridorist läbi jõudes tõukas saatja ühe ukse lahti ja nad astufiwad ühte juurde mitmesuguste kaubahunikutega täidetud hoowi. Mõni aeg pugefiwad nad kaubade wahelt läbi kuni wiimaks hoow laiemaks muutis ja kõrge müüriiga piiratud platfi sünnitas, mille keskel wahelbane pool lagunenud palwemaja seifis.

"Meie jõudfime kohale, miis Frank! seletas saatja. Minag siisje ia astuag altari juurde mille ees ~~taie~~ "parrotcu-
da tuleb!"

Ta awas madala janneldanud ukse ja wiis miis Leoni poolpimedasje kabeisise. Ei Leoni ega tema saatja kumbgi ei pannud tähele, et ühe kiriku tooli taga must fogu liikumatalt istus — see oli Sherlock Holmes.

Kuulus jalapolitfeinif kuulis uulitfal olles iga sõna, mida miis Leoni oma saatjatega tõllast wälja astudes rääkfiwad.

Ta teadis jelle läbi et kabele maja tagumise hoowi peal seifab. See wõis muidugi ka wale olla, aga jellest hoolimata tahtis jalapolitfeinif asja järele waadata. Kui noort naisterahwaft maja sees mingi hädaoht ähwardas, siis wõis ta ka ju hoowi pealt appi minna.

Ühe filmapilguga oli tal plaan walnis. Ruttu süüitas ta oma elektri lambi põlema ja waatas ümber Dtskofhe oma ees nägi ta pikka pimedat koridori, mis nähtawasti maja hoowi

peale wiis. Ta ruttas koridori mööda edasi ja nähes, et uks hoowi peale lahti on; libises ta sinna. Enesest paremal pool filmas ta kivist aeda, mis hoowi naabri majast lahutas, nimelt jellest majast kuhu miis Leoni oma kaaslajega läks.

Üle jelle aia ääre paistis wana pool lagunenud torni katus.

Ühe filmapilgu jookkul ronis jalapolitseinil, kes mitte ainult waimu poolt, waid ka kehaliiselt tugew oli, ilma et roni-miise juures mürä oleks teinud, üle aia hoowi.

Siin nägi ta oma ees nõrgalt walgustatud kabetit, nüüd ei kabetunud ta enam filmapilkugi, et siin kurbmängu algus tuleb.

Ottewaatlilikult tegi ta ukse lahti ja waatas kabetisise.

See oli tühi; ta astus sisse, pani ukse oma järel kinni ja peitis ennast ühe kiriku tooli warjule ära.

Ta waatas oma mõlemad rewolwrid järele, wõttis omal alati kaajas olewa raudlepi kätte ja oli kõigi peale walmis.

Paari minuti pärast astus miis Frank oma jaatjaga kabetisise.

Wimedeuse pärast wõis Holmes waewalt neiu nagu näha, aga jelle peale waatamata jai ta aru et see wäga kahwatu oli.

Ta astus altari poole, jäi aga hirmust tabatud kesket kabetit seisma.

Hirmu põhjusteks oli see pilt, mida altar pakkus, see oli nii hirmu ärataw, et neiu nagu kwiijammas kes kabetit seisma jäi.

Altari peal põlesiwad kaks küünlalt tumedat wäriisewat walgust oma ümber heites. Nende kõrwal seisiwad kaks inimese pea luud. Walgus langes nende läikiwate hammaste peale mille mõjul nad nagu jaatanlikult hiriwasiwad.

„Urge kartke miis Leoni!“ kordas jaatja uuesti ta käest kinni wõttes.

Pikkamisi wiis ta neiu altari ette ja kadus ije kiiresti jelle taha.

Miis Leoni tahtis põlwili lasta ja paluda aga ta ei juutnud jeda teha. Ta mõtted oliwad hirmust halwatud ja üle huulte tuli tal ainult hoigamine kuuldawale. Korraga nägi ta altari taga kahwatanud, inetu, jurna näuga walget kaju, kes nagu maaluse häälega ütles:

„Lange põlwili ja palweta!“

Hirmu mõjul ei juutnud waene neiu oma üle walitjeda

waid lastis põlwili ja pigistas silmad kinni et seda koledat nägu mitte enam näha.

„Kõigewägewam, Jumal . . . Kõige armulijem Jumal, aita mind!“ sojistasiwad ta huuled.

Uga ta palwe sõnad muutusiwad jüdantlõhestawaks karjatuseks, millele altari tagant jaladuslik, wõidurõõmuline hiritamine wastu kajas.

Hirmust tabatud nägi kuulus jalapolitseinik, kuidas altari astmed järsku alla wajušiwad ja miš Leoni jaladuslisesse sügawusesse langes: ainult tumedat pladžatust oli kuulda, nagu seda keha wettekukkumine jümmitab.

Koleduse mõjul tarretas ifegi Holmes natuke ära. Uga juba järgmisel sekundil hüppas ta omast peidu kohast wälja ja kahe hiigla sammuga oli ta altari ees. Hirmus raudkepi hoop ja tont kes weel põgeneda ei jõudnud lamas pikali maas. Altari taga pani ta teraw film wänta tähele, ta haaras sellest kinni ja altari astmed wajušiwad nagu ta ette aimanud oli, uuesti alla. Sügawus millesse miš Leoni kadunud oli awas end uuesti.

Ta walgustas seda oma elektri laternaga ja uägi, et all sügaw maalune kanal on, mida mööda weji kiirelt edasi jooksis. Kanal wiis muidugi sadamasse ja miš Leonit wõis kadunuks arvata, kui ta kiirelt abi ei saa.

Silmapiilkugi kahtlemata hüppas Sherlock Holmes pea jääkülma wette. Uuesti wee pinnale kerkidas hakkas ta kiire käte löökidega edasi ujuma, elektri laternat hammaste wahel hoides.

Juba mõne sekundi pärast tundis ta wooluhest edasi aetawat miš Leoni keha. Wälgu kiirusel haaras ta sellest kinni ja tõstis neiu ilusa peateje wee pinnale.

Ta pidi kanali mööda edasi ujuma — teist teed ei olnud. Jalapolitseinik pani juba enne wette hüppamist tähele, et sealt kohalt wõimata on ülesse kabeleisse tagasi peajeda — seinad on märjad, libedad, ja pealegi läks pärast hüppamist hauk palwemaja pöranda sees iseenejst kinni.

Terwe weerand tundi läks mööda, kuni jalapolitseinik niisugusesse kohta jõudis, kus kanal laiemaš läks ja kaewu sarnau e ümarus tekkis, kust seina jisse müüritud raudredel ülesse wiis.

See oli fiskekäik uulitsalt, mida töölisted kanali puhastamise juures tarr tasiwad.

Salapolitseinik ronis juure waewaga redelit mööda ülesse, ühe käega mijs Leoni keha tasfides.

Ülesse jõudes toetas ta mõlemi õlaga wastu raud resti mis teda uulitsjale minemast keelas ja rõhus selle lahti.

Ülewalt kõlasiwad inestuse hüüded.

Uulitsjal oliwad möödaminejad, kes nüüd jookstes käigu juurde tõttasiwad ja mijs Leoni keha Sherlock Holmesi käest wastu wõtsiwad.

Nende seas oli ka politseinik, kes kohe äreda tooniga küüsis:

"Mis jee tähendab?"

"Holmes ronis wälja ja jostistas politseinikule kõrwa:

"Wõtke jee naisterahwas, pange woorimehe peale ja wiige ta mijs Leoni Franki majasje Balas-Stret, 265. Mina olen Sherlock Holmes."

"Arge miwitage. Kus on siin lähem politsei jäuskond?"

Politseinik, keda kuulja salapolitseiniku nimi tahtmataalt kumrardama jundis, juhatas üsna ligi seiswa jäuskonda, kutsus siis woorimehe, millesse minestanud mijs Frank tõsteti ja sõitis antud adresši järele.

Harry Taxon leitenandi osas.

Kõngis, mis jell päewal Liverpooli sadamast Londoni tormas, istus esimehe klassi wagunis noor Kanada maawäe ohwitser ja luges ajalehte.

Ta oli heäraniis ilus, kahelümne kuue aastane noormees, walfjate juustega ja hästi üles kruuwitud wurrudega.

Kõng sõitis parajasti ühest põhja poolsest jaamast wälja. Ta jõudis juba linna piirist wälja lagedale, kui noor ohwitser kogemata wälimise ufje peale pilgu heitis — ja kõhkus ootamatalt.

Juust seljamal filmapilgul astus ufjest üks jellejama polgu ohwitser jisse, niijama nagu tema, leitenandi auu jees ja mis kõige imelikum, — nad on nagu kaks wee tilka üheteise jarnatjed, nii näo kui kuju poolest.

Uuel juurdetulijal oliwad niijamuti walfjad kräsjus juufjed, hästi üles keeratud wurrud, ühe jõnaga: niijugune jarnadus, et neid iga üks kassikuteks oleks wõinud pidada.

Weel ennem kui noor ohwitser oma imestujest toibuda jõudis, astus tema kassikwend lähemale ja terwitas kätt mütti äärde tõstes.

„On muul auu“ leitenant Charles Talboti enese ees näha?“

See kõhkus täiesti. Ta ei tunnud jeda polgu ametiwenda, ta ei olnud jeda inimest ualgi näinud ja korraga nimetab jee ta nime.

Talboti kassikwend naeratas, kui noore ohwitseri kõhmetust märkas ja jõnas:

„Kas lubate mind teie kõrwale istuda, jiis jeligib mõistatus õige pea?“

„Palun, olge nõnda hääd, mister. . . .“

„Harry Taron, kui esiteleda tohin!“

Wõeras istus Charles Dalboti kõrvale, wõttis taskust kirja ja ulatas selle oma seltsilisele.

„Kõige pealt palun teid, herra leitenant, lugege need read läbi!“

Mr. Dalbot haaras kirja kätte, waatas käekirja ja hüüdis:

„D, minu onutitrelt! Mis ta peaks kirjutama?“

„Minu südamest kallid onupoeg!

Palun, usalda selle kirja kätteandjat täiesti. Ta on, kas kuulub Sherlock Holmes ije, wõi mõni tema abilisest. Mind ümbritsewad hädaohud ja see on õnn, et ma eelnimetatud jalapolitseiniku poole pöörajin. Tee selle kirja kätteandja nõuu andmiste järel, mida ta sulle rohkem selgitab.

Südamelikult terwitades

Sinu Leoni.

Noore ohwitjeri näu pealt wõis imestust lugeda, siis löiwad aga ta põsed rõõmusest punetama. Ta andis Harryle fätt ja ütles:

„Nii on mul siis auu mister Sherlock Holmesiga rääkida?“

„Minult ühe tema abilisega. Nimi Harry Taron, mida ma teile ütlesin, ei ole mitte wälja mõeldud!“

Dalbot jurus südamelikult nooremehe fätt.

„Ma olen väga rõõmus, et teie meister asjaajamise oma fätte wõttis!

Ma olin üsna mures, et minu onutitar kellegi kontori „Siguje“ poole pööras, ma waatan kõige selle loo peale umbusklikult!“

„Mis Franki ja wõib olla ka teid ähwardaw hädaoht tuleb juht selle kontori poolt,“ ütles Harry ja jeletas tähepanelikult kuulawale ohwitjerile, kuidas Mat-Barri mijs Franki oma wõrku meelitanud oli.

Kui ta lõpetas, ütles Dalbot:

„Teil on oma arwamistes täieline õigus. Wõib kahtlemata arwata, et siin kiritööd plaanitsetakse!“

„Minu meister on jellesjamas arwamises ja jellepäraft

jaadab ta mijs Franki kabelisje minekul, kus ta püha seltsi liikmeks peab astuma."

"Ja mind pidi jaamas mr. Mat-Barri vastu wõtma ja ta sinnaajamasse wiima!"

Üsna õige! Aga teie asemel jattun mina sinna, jellepärast ma teie wormi selga paningi.

Mat-Barri peab mind leitenant Talbotiks pidama ja et jarnadus meie wahel õige juur on, siis ei pane ta pettust tähelegi.

Teie peate waguinist wälja tulekuga niikaua wiivitama, kuni meie Mat-Barriga jaamaesijelt lahkume, siis sõitke otse teid onutitre majasse, kuhu meie ka edespidi oma teated jaadame.

"Hea küll, ma teen nii!" otjustas leitenant.

Kui rong Londoni jõudis hüppas Harry peaaegu esimesena jaamaesijele. Waewalt jai ta paar jammu astuda, kui tale mustas riides herra, kübarat fergitades lähenes.

"On mull auu mr. Charles Talboti näha?"

"Teie ei ole ekfinud. Aga teie olete arwatawasti mr. Mat-Barri?"

"Ja, ma olen teie teenistujeks walmis ja tulin teid vastu wõtma, nagu mijs Frank teile kirjutas!"

"Ma tean kõik! Ma pean teiega ihte kabelisje jõtma, et jeal asja uurimise ajaks teie seltsi liikmeks astuda. Pean teile, mr. Mat-Barri, otsekohe üttelema, et ma jeda üleliikjeks asjaks pean, kui teie aga oma pühaduje peale põhjendades jeda nõuate, siis olen ma walmis teie nõudmist täitma.

Mat-Barri nikutas pead ja ütles:

"Teie teete hästi, mr Talbot!"

Meie ei wõta ilma Jumala abita midagi ette ja wõin ütelda, et nimelt jellepärast meie ettewõtted nii hästi õnnestawad. Loodan, et teie täies usus meie altari ees põlwitate ja puhta südamega Jumalat palute.

Harry pidi enese üle walitsema, et mitte naerma plahwatada ja sellega ennast wälja anda, sest ta teadis, et jee kawal rebane jeda jugugi ei uskunud, mis ta rääkis. Aga ta ei annud Mat-Barrile jellest märkugi ja astus temaga ühes wanasse lasti jarnasesse tõlba, mis neid jaama ees wotas.

„On teil tete paberid kaugas, mr. Talbot?“ küsis tee peal Mat-Barri.

„Ja! Kas teie neid tarvitate?“

„Usna õige! Ma pean nad politseis ette näitama!“

„Kas ma ei saa jeda ise teha?“ küsis Harry pealtnäha õige juure imestusega.

„Ei jee ei lähe!“ vastas Mat-Barri.

„Lubage paberid — teie saate nad weel täna õhtul tagasi!“

Harry tõmbas taskust pakku nahast kirjatasku välja ja ulatas oma saatjale.

„Sarnasel juhtumisel, võtke pealegi. Nad on kõik jüin.“

Mat-Barri võttis kirjatasku ja peitis rutuste oma taskusse.

Harry imestas vaikides oma meistri juurt meeleteravust, kes temale waremalt juba ütelnud oli, et wale-salapolitseinik nimelt paberisid temalt nõuab.

Mat-Barri algas waga juttu ja Harry võttis sellest heameelega osa, pani aga sel ajal tahajiljukefi tähele, misjuguheid wulitsaid mööda nad sõidawad.

Ta jõudis otsejärele, et kutsjar ešialgu ilma kindla sihita edasi tagasi sõitis.

Lõpuks peetas tõld ihe tameda hoone ees.

Mat-Barri koputas kolm korda ja ütles:

„Üks püha jekti „Õiguje“ wendadest.

Üks awati koke ja nad astuſiwad sisse.

Harry läks nüüd jedajama teed mööda, mida miis Frank pool tundi waremalt käis.

Nad läſiwad hoowist läbi ja jõudsiwad kabelisse.

Harry tundis tahtmatalt hirmu, jeda koledat altarit nähes.

„Laske põlwili altari ette ja paluge, mr. Talbot!“
Õlge . . . .“

Ta ei jõudnud oma lauset lõpetada, jekt jell filmapilgul tõuſis tuiſudes walge furnu nāuga kuju ülesſe ja karjus:

„Põgenege mr. Mat-Barri, meid on äraantud!“

Wiimane kahwatas ja hüppas tagasi. Surnu kiskus oma maske eest ära ja jookſis Mat-Barri juurde.

See oli miis Franki teejuht, keda Sherlock Holmes pikali löi ja kes nüüd alles minestusest toibus.

Mõistusele tulles ei mõelnud ta enam muu kui põgenemise peale ja katjus oma seltsimeest ka kaasa võtta.

Silmapilgu jooksul oli Harryl revolwer väljas ja seda Mark-Barri poole pöördes, hüüdis ta :

„Käed ülesse, kõlwatumad!“

„Teie olete wangid!“

„Koh, weel mitte!“ hüüdis wiimane, oma kord revolwrid välja tõmmates.

Raks pauku kõlasiwad korraga

Harry sai paremast käest haawatud ja hüppas ruttu posti taha. Tema kuul riivas natukene Mark-Barri pead ja see jooksis ühes seltsimehega postide tagant warju otsima.

Algas äge wastastiku lahkmine, kui korraga ukseid lahti kargasiwad ja Sherlock Holmes politseiametnikudega nagu lennates kabelisse tormas.

Weel mõni pauk, lühike kähiti wõitlus ja mõlemad kurjategijad lamasiwad finniestult ja sõjariistateta põrandal.

Pärast miis Leoni kanalist peastniist ruttas Holmes politseijaoskonda ja sealt mõnda ametnikku kaasa wõttes edasi, Harryle appi.

Ta koputas kolm korda ukse pihta, wastas küsimise peale ülemal kirjeldatud wiisil ja peasis sisse,

Siin löi ta ukse hoidja rusika hoobiga pikali ja jättis ta kahe politseiniku hooleks. Teistega tormas ta kabelisse, kus ta oma abilise mitte just kõige lõbusamast seisukorrast peastis.

Noore leitenandi Charles Dalboti imestus ali piirita, kui oma wennatütre arsti rawitsemise alt leidis. Wiimane oli ta juba mõistusele äratanud.

Hädaohtu ei olnud karta, külm juplemine läks peaaegu kahjuta mööda.

Rõõmu pijaratega wõttis ta oma onupoja ja peigmehe wastu ja jutustas temale terwet lugu.

Dund aega hiljem ilmus Sherlock Holmes ja andis mõlemile täjelise seletuse mr. Mark-Barri kurjadest plaanidest, nagu ta neid omale ette kujutas.

Asja uurimine tõendas kuulsa jalapolitseiniku arwamisi täiesti.

Üks wangiwõetuteist tunnistas, et kontor „Sigus“ mitte kurjategijaid taga ei ajanud, waid ainult fergesti uskuwaid ohwrid oma wõrkutesse meelitas.

Balju õnnetuid pidid werisel altaril eluga jumalaga jätma.

Salga peamees, Mat-Barri, mõtles jaadanliku plaani Franki perekonna vastu wälja.

Kõige pealt meelitas ta wana herra Franki kabelisse ja wiskas jealt kanalisse kus see surma jai, nagu päew pärast sadamast leitud furnukeha tõendas.

Siis tuli järg miis Leoni ja Charles Dalboti kätte.

Wiimase käest mõtlesiwad nad esiteks kawalusega, ja kui see ei aita, siis wägivallega paberid wõtta, mis tal isiku tunnistuseks tarwis oliwad. Nende paberitega wõis mõni jalga liige Dalboti's hakata ja mitme miljoni pärandajaks saada.

Kurjategijad ei annud oma teisi jelttimehi ülesse ja Sherlock Holmesil tuli nendega pärast weel tegemist.

Mat-Barri — õige nimega Borgem — oli tuntud kurjategija; tema mõisteti ühes oma jelttimehe Francis'ga, kes luuki lahti tehes miis Leoni alla lasi kukkuda, surma. Ühe hoidja ja kutsjar, keda ta lorda läts kinni wõtta, mõisteti mitme aastase sunnitööle.

Mr. Charles Dalbot heitis miis Frankiga lühikese aja pärast abieluse. Omas õnnes ei unustanud nad iialgi ära, kellele nad selle eest tänu wõlgnesiwad. Ühes sügawa kurbusega sadunud isa entreaegse surma pärast olid nad ka kuulsa jalapolitseiniku Sherlock Holmesi vastu otjata tänulikud.

Wiimane käis ka neil nende toredas paales tihti wõeraks.

— F. KABEL. —

Järgmises loos (7 lugu) ilmub : „Dendaw waras.“

Naisterahwas

salapolitseiniku ametis.

Peaaegu wõimata näitab esite uskuda, et ka naesterahwas niijuguses ametis wõib töötada, mis kõige suuremat julgust, külma werd ja terawat tähelepanemist nõuab, kui meie aga jeda meelde tuletame, et naesterahwas nii mõnelgi tööpõllul juba niijama hästi töötab, kui meesterahwasgi, siis kaob kõik kahtlus, ijaaranis weel jellepärast, et terajed Gewa tütreid enamiste weel kawalamad on, kui meesterahwad ja jalapolitseiniku ametis on see palju wäärt.

Ethel King

on jelle wahwa nais-jalapolitseiniku nimi, kes muudugi Amerikas, kus kõik uued imed jünnuwad, ulesastunud on. Tema ijamaa on täis waimustust tema osawate ja ilikawalate uurmiste üle ja kõik kurjategijad wiikawad teda kui surma ja kardawad kui tuld.

Smelikul wiijil on tema abiliseks üks

Ameerikas elaw eestlane Kaarel (Charley) Lussupp

hakkanud, kelle läbi meie mõned uurimised ilmutada. Ameerikas oli Ethel Kingi uurimiste ilmumine rahwa poolt nii tormilist wastuwõtmiist leidnud, et politsei pealetungiwate ostjate seas korda pidama pidi.

Gesti keeles ilmuvad Ethel Kingi uurimised W. Seppa kirjastusel Tallinnas, Pitas nml. № 64. Esimene anne:

„Beetruse floostri kuriteud“

ilmub mõne päewa pärast. Iga jutt maksab **10** kop. ja on huvitawa kaanepildiga ilustatud.

